Zaterdag, 1 Mei 1943

DAGBLAD

60ste Jaargang, No. 3890

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve s Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
f 1.50 per maand [Aruba f 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers f 0.10.

Adm.: Tel., 1550. Redactie Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.

Kantoor Verenigde Staten: M. D. BROMBERG & Asso. Inc.
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.
Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38

U.S.A. breekt met Martinique's Robert

Aanslag op Laval na bezoek aan Hitler.
Russische luchtmacht zeer actief.
100.400 Noordamerikaanse mijnwerkers staken.

PIERRE LAVAL BIJ HITLER.

De volgende bekendmaking werd van Radio-Berlijn opgevangen: „Op 29 April ontving de Führer het Hoofd van de Franse regering, Pierre Laval, in zijn hoofdkwartier, in aanwezigheid van den Rijks-Minister van Buitenlandse Zaken Joachim von Ribbentrop en den Italiaansen Onder-Staatssecretaris Bastianini. Bij de besprekingen toonden alle betrokkenen een volledig begrip voor de quaesties ,welke ontstaan tussen Duitsland en Italië aan de ene kant en Frankrijk aan de andere. Met inachtneming van een volledige objectiviteit werd nagegaan wat Frankrijk kan doen in de pogingen en offers van de asmogendheden in het bouwen van een nieuw Europa in de strijd tegen het Bolsjewisme en tegen de Engels-Amerikaanse plutocratieën, die ermede geallieerd zijn, en weke voordelen er voor Frankrijk zullen ontstaan uit zijn deelneming aan deze strijd" (New York, (AP) 30.4).

LAVAL GEWOND?

Volgens een uitzending van Radio-Brazzaville, die gericht was tot het Franse moederland, werd gezegd, dat Laval in de schouder gewond werd bij een aanslag op zijn leven toen hij terugkeerde van zijn conferentie met Hitler. Pierre Cathala, Lavals Secretaris van Financiën, zou eveneens gewond zijn. Er is geen bevestiging van het bericht (New York, (AP) 30.4).

U.S.A.-REGERING TREKT OVEREENKOMSTEN MET MARTINIQUE'S ROBERT IN.

De Noordamerikaanse Regering heeft haar Consul-Generaal van Martinique teruggeroepen en alle overeenkomsten met Admiraal Georges Robert, den Fransen Hogen Commissaris in het Caraïbisch gebied, ingetrokken.

De volgende nota werd aan Robert overhandigd vóór het vertrek van den Consul Generaal: „In November van het vorig jaar heeft de Regering der Verenigde Staten van Noord-Amerika den Fransen Hogen Commissaris medegedeeld, dat zij bereid was de betrekkingen te onderhouden met de Franse gebieden op het Westelijk Halfrond op een informele basis. Er werd echter op gewezen, dat, gezien de waarschijnlijke gehele bezetting van Frankrijk, zij elk régime, dat de Duitsers zouden toestaan te functionneren in het Franse Moederland, zou beschouwen als onder volledige heerschappij van Hitler. Deze mening werd later bevestigd door de volledige Duitse bezetting van het gehele Franse Moederland en het laatste Franse gezag in Frankrijk. De regering van de Verenigde Staten heeft het in November en daarna ook ten zeerste duidelijk gemaakt, dat de veranderde toestand een heronderzoek zou vereisen met den Fransen Hogen Commissaris van de problemen van gemeenschappelijk belang.

Bijna zes maanden zijn voorbijgegaan en thans zijn de Franse eilanden in de Caraïbische Zee de enige Franse gebieden, die door hun ligging vrij zijn van overheersing van de as, doch geen deel nemen aan de strijd voor de Franse bevrijding en die trouw betuigen aan het régime, dat onder rechtstreeks toezicht van Duitsland staat.

Het is algemeen bekend, dat het gebied van Europees Frankrijk tegen de wil van het Franse volk in steeds meer wordt gebruikt voor actieve militaire verrichtingen tegen de Verenigde Staten en dat het Vichy-régime thans een integraal deel is van het nazie-systeem.

De Regering van de Verenigde Staten erkent Vichy niet en zal evenmin een Franse vertegenwoordiger van Vichy in de Antillen erkennen of met hem onderhandelen, terwijl hij onderworpen blijft aan en contact onderhoudt met het Vichy-régime.

Onder deze omstandigheden beschouwt de regering der Verenigde Staten niet van effect of bindend enige informele verstandhouding met betrekking tot de Franse Antillen, gebaseerd op vroegere besprekingen of toestanden; evenmin beschouwt zij die besprekingen als basis voor huidige of toekomstige betrekkingen met de Franse Antillen.

Om deze reden heeft de Noordamerikaanse Consul-Generaal te Fort de France opdracht gekregen naar de Verenigde Staten terug te keren met achterlating van een Consulaat, onder een Consulairen officier, wiens optreden zal worden beperkt tot het beschermen van de Noordamerikaanse belangen en die niet gemachtigd is onderhandelingen van politieke aard aan te gaan of te voeren."

Cordell Hull deelde op een persconferentie mede, dat al het mogelijke gedaan is om samen te werken met Robert en het volk van Martinique van een standpunt van gemeenschappelijk voordeel. „Elke gelegenheid is hun gegeven om het voorbeeld van de Fransen overal te volgen om deel te nemen aan de strijd tegen den gemeenschappelijken vijand. De Verenigde Staten hoopten tot nu toe oprecht, dat de Fransen in het Caraïbische gebied het feit zouden erkennen, dat Vichy een organisatie pro-Hitler is, en de koers van de Fransen elders zouden volgen door deel te nemen aan de strijd." Hull besloot met te zeggen, dat die hoop jammer genoeg niet verwezenlijkt is (Washington, (AP) 30.4).

KNOX OVER DE QUAESTIE MARTINIQUE.

De Noordamerikaanse Secretaris van Marine Frank Knox, zeide op een persconferentie, dat de Marine een oog houdt op de ontwikkelingen te Martinique. Hij weigerde evenwel te laten blijken, welke volgende stap zal worden genomen nu de Noordamerikaanse regering de overeenkomsten met den Fransen Commandant heeft ingetrokken (Washington, (AP) 30.4).

Deze krant is gedeeltelijk ongecorrigeer.

DE MIJNWERKERSSTAKING NEEMT ERNSTIGE VORMEN AAN.

Steeds meer mijnwerkers bleven van het werk weg niettegenstaande het beroep, dat President Roosevelt op hen gedaan heeft om de oorlogsproductie niet te verstoren. In Pennsylvania is het aantal stakenden reeds gestegen boven de 40.000, hoewel Zaterdag 10 uur de grens is welke door Roosevelt werd gesteld alvorens hij zal ingrijpen.

In Ohio voorspelde men, dat alle 20.000 mijnwerkers spoedig aan de staking zullen deelnemen, welke ontstond uit het geschil omtrent de lonen die betaald moeten worden volgens het nieuwe contract, dat na middernacht in werking treedt. (Washington, (AP) 30.4).

DE TIJDELIJKE OPVOLGER VAN MANNERHEIM.

Van betrouwbare zijde wordt medegedeeld, dat Generaal Heinrichs, het Finse Stafhoofd Veldmaarschalk Mannerheim tijdelijk als Opperbevelhebber is opgevolgd. (Helsinki, (AP) 30.4).

DE GEVECHTEN IN HET TAIHENG-GEBERGTE.

Het Chinese communiqué meldt: „De gevechten duren voort in het Taiheng-gebergte aan de grens tussen Honan en Sjansi. Op 25 April werden de Japanse troepen teruggedreven in het gebied ten Zuid-Westen van Lintsjwan. Op 17 April werd een Japanse trein vernield door een mijn ten Noorden van Canton nabij Pisjuitong in de Kantung-provincie langs de Canton—Hankow spoorlijn" (New York, (AP) 30.4).

JAPANSE BOMBARDEMENTEN IN CHINA.

36 Japanse vliegtuigen vielen Vrijdag de stad Lingling aan tussen Hengyang en Kweilin in de provincie Kwansi. Zij wierpen vele bommen, waarvan vele in de open velden terecht kwamen. Dit is de tweede grote aanval binnen de 48 uur. 10 Uit de 40 vliegtuigen, die aan de eerste aanval op Kunning deelnamen, werden neergeschoten door Noordamerikaanse gevechtsvliegtuigen (Tsjungking, (AP) 30.4).

RUSSISCH MIDDERNACHTELIJK COMMUNIQUÉ.

„Op 30 April hadden er geen belangrijke veranderingen aan het front plaats. Een Russisch schip op de Zwarte Zee bracht een Duits transportschip tot zinken.

In de Kuban veroverden eenheden van een Sovjet-formatie verschillende belangrijke vijandelijke stellingen. Sovjet-vliegtuigen steunden de verrichtingen der grond eenheden en brachten den vijand hevige verliezen toe. Onze aanvalsbommenwerpers (Stormoviks) vernielden verschillende dozijnen kanonnen en meer dan een bataljon van het Duitse voetvolk. Op 29 April vernielden Russische luchteenheden in verscheidene sectoren van het front niet minder dan 5 Duitse tanks en ongeveer 30 vrachtwagens met troepen en voorraden. Tevens bliezen zij 3 ammunitie-opslagplaatsen op en brachten zij 15 artillerie-batterijen tot zwijgen.

Aan het Westelijk front verkenden Sovjet-eenheden de vijandelijke posities. Een groep manschappen van het Rode leger onder bevel van Luitenant Abramtsjenko viel de Hitlerieten in de voorste stellingen van de Duitse defensies aan. Met handgranaten en automatische geweren ruimden de verkenners verschillende dozijnen Duitse soldaten op. Na enkele gevangenen genomen te hebben keerden onze verkenners naar hun afdelingen terug. De scherpschutters van een afdeling, Bobkov en Murasjkan, ruimden 5 Duitsers op. De scherpschutters Kozlov, Krylov en Akhmetsjin ruimden 12 Hitlerieten op.

Ten Zuiden van Balakleya poogde de vijandelijke infanterie onze verdedigings-systeem bij nacht te verkennen. De Sovjet-troepen ontvangen de Hitlerieten met machinegeweer- en mortiervuur. De vijandelijke infanterie trok zich haastig terug naar haar oorspronkelijke stellingen alvorens de voorste Russische linie te hebben bereikt. Ten Westen van Rostov-aan-de-Don werd een compagnie van de Duitse infanterie door het Russische artillerie- en mortiervuur uiteengeslagen en gedeeltelijk uitgegroeid. Het Russische vuur vernielde nog 6 kazematten en uitgravingen, blies e enammunitie-opslagplaats op en legde 4 vijandelijke artillerie- en 2 mortieren-batterijen het zwijgen op. In een sector brak een groep Russische verkenners in de vijandelijke stellingen door. De verkenners veroverden 5 uitgravingen en ruimden 50 Hitlerieten op. Er werden gevangenen gemaakt en materialen veroverd" (Londen, (AP) 30.4).

RUSSISCH MIDDAGCOMMUNIQUÉ.

„Tijdens de nacht hadden geen belangrijke veranderingen plaats aan het front. Aan het Westelijk front wisselden onze eenheden artillerie- en mortierenvuur met den vijand. Scherpschutters van een gardenafdeling hebben in de afgelopen maand meer dan duizend officieren en manschappen gedood. Ten Zuiden van Izyum stak een compagnie van vijandelijke soldaten met tommygeweren de Noordelijke Donets over.

Het grootste deel der Hitlerieten, dat overstak, werd uitgeroeid door de strijders van het Rode leger. Slechts weinige Duitsers slaagden erin terug te zwemmen naar de Westelijke oever. Sovjet-vliegtuigen bombardeerden een nabij liggend spoorwegstation en de vijandelijke verbindingslinies. Vele voltreffers werden waargenomen op Duitse troepentreinen.

Aan het Noordwestelijke front staken onze verkenners een rivier over en drongen zij diep in de vijandelijke defensies binnen. De Hitlerieten werden aangevallen in gebouwen en uitgravingen. Met handgranaten en automatisch geweervuur doodden de manschappen van het Rode leger ongeveer 30 Duitsers en keerden zij veilig naar hun afdelingen terug. Aan het Leningradfront doodden detachementen ongeveer 200 Duitse officieren en manschappen. 4 Vijandelijke blokhuizen, 4 uitgravingen, 2 kanonnen en een vijandelijke mortieren-batterij werden vernield. Verschillende detachementen van Oekraïnse guerrilla's waren in verwoede gevechten gewikkeld met Duitse troepen, die de guerrilla-beweging pogen te verpletteren. Binnen tien dagen verloren de Duitsers meer dan 2000 officieren en manschappen aan doden. De guerrilla's vernielden 43 vrachtauto's, 36 motorfietsen, 53 ton benzine" (Moskou, (AP) 1.5).

Het nieuws van vandaag.

De Verenigde Staten beginnen blijkbaar hun geduld te verliezen met den koppigen Admiraal Georges Robert, den Hogen Commissaris voor de Franse Antillen. In een nota, welke den Admiraal werd overhandigd door den vertrekkenden Noordamerikaansen Consul-Generaal, werd medegedeeld, dat de Noordamerikaanse Regering alle overeenkomsten intrekt, die met hem getroffen waren. Als reden daarvan werd gezegd, dat Robert nog onderworpen is aan het Vichy-régime, hetwelk een werktuig van Hitler is (blz. 1).

Men kan deze maatregel beschouwen als een soort verbreken van betrekkingen en Martinique wordt thans door de Verenigde Staten beschouwd als Vichy-gebied.

Het Hoofd van de Vichy-Regering, Pierre Laval, is pas teruggekeerd van een bezoek aan Baas Hitler, die hem weer de duimschroeven heeft aangedraaid om een grotere steun van Franse zijde te erlangen. Een bericht wil, dat Laval bij zijn terugkeer in Frankrijk een schot van een aanrander in de schouder kreeg. Pierre Cathala, Lavals Secretaris van Financiën, zou eveneens gewond zijn (blz. 1).

De nazies vrezen dezer dagen blijkbaar het ergste, hetgeen o.a. blijkt uit het in hechtenis stellen van duizenden Nederlandse mannen.

In Rusland zijn er tekenen, dat de Sovjets iets van zins zijn. In de Kuban valt het Rode leger aan en langs het gehele front is de Russische luchtmacht in de weer. Deze aanvallen duren dag en nacht voort, gelijk die der Britten en Noordamerikanen in West-Europa. De Duitse verbindingslinies worden onophoudelijk bestookt, terwijl de Russische pers belangrijke gebeurtenissen voorspelt (blz. 1).

In Tunis hebben verwoede gevechten plaats om verschillende belangrijke posities. De Djebel Bou Aoukaz was een van dergelijke posities, die de meeste aandacht vroegen. Noordamerikaanse Bostonbommenwerpers wierpen alleen op deze heuvel meer dan 30 ton aan bommen. In het Noorden dringen de Noordamerikanen en Fransen onder dekking van een krachtig artillerievuur vooruit. Reeds bevinden zij zich op 32 kilometer van Bizerte. Vijandelijke schepen in de Golf van Tunis en het Kanaal van Sicilië trachten de Geallieerde blokkade te doorbreken om versterkingen aan te voeren (blz. 3).

Verschillende zijn door de Geallieerde vliegtuigen en duikboten tot zinken gebracht. En intussen zeggen Duitse berichten, dat weer belangrijke vlootstrijdkrachten door de Straat van Gibraltar de Middellandse Zee zijn opgevaren (blz. 3).

Voor de Curaçaose maatschappij is het vandaag een belangrijke dag. Een nieuwe lichting Schutters is vandaag onder de wapenen gekomen. De Curaçaose Schutters zaten aanvankelijk allen op Suffisant, toen dat te klein werd trok een gedeelte in het klooster. Habaai werd kazerne onder leiding van Commandant George („Moeder Overste") Seppen. Vandaag is dit juist een jaar geleden en het professie-feest werd vanmorgen met een plechtigheid gevierd (blz. 4).

Wie zal Europa ordenen?

ORDENING VAN EEN WERELDDEEL DOOR EEN ANDER WERELDDEEL IS GEEN NOVUM

Tot nu toe was het steeds Europa, dat Europa ordende.

Frans rechtsgeleerde André Gros, wenst geen ordening door de Verenigde Staten.

WÉÉR EEN KLATEREND FRANS BOEK IN RIO VERSCHENEN: „BARBARES OU HUMAINS".

Het is algemeen bekend, dat men in de Verenigde Staten het denkbeeld koestert, dat in sommige schrifturen reeds een onbetwistbare stelling schijnt te zijn geworden, dat Europa in decadentie is. Het is een opleving van Oswald Spenglers voorspelling van de „Untergang des Abendlandes".

Kort na Wereldoorlog I heeft de mening, dat de ondergang van de ondergang van de Westeuropese cultuur nabij zou zijn, veel invloed geoefend, ook in vooral onder Duitse invloed staande wetenschappelijke kringen van ons eigen vaderland. Vooral in rumoerige tijden bespeurt men in Europa vaak lieden, die wanhopen aan het voortbestaan der beschaving. „Het is met Europa gedaan", riep kort na het uitbreken van de Franse revolutie Mallet du Pan uit in 1794.

Deze mening, die veelal meer door een persoonlijke — vaak gevolg gevolg van hetgeen men medemaakte — zienswijze dan door ware geschiedvorsing wordt ingegeven, wordt meestal even spoedig vergeten als zij opgang maakt. Het is de weer even wrange tijd van Wereldoorlog II, die haar thans — als reactie — naar voren haalt en wel in een land, dat feitelijk nog zo jong is, dat het de allergrootste beloften voor de verre toekomst in zich draagt, maar onmogelijk reeds nu van het bezit ener eigene gegrondveste cultuur kan spreken.

Tegenwoordig wordt er over de wederopbouw van Europa, dat immers zichzelf niet meer zou kunnen redden, veel gesproken in de uitlatingen van Noordamerikaanse leiders en pers. Het is Georges Bernanos in zijn vlammend fel geschreven „Lettre aux Anglais" geweest, die — afdwalend van zijn eigenlijk apropos — den Noordamerikanen aanzegt, dat men hen in Europa niet nodig heeft.

Op zichzelf is dit als reactie zeker te fel geschreven. Want vooral in materiëel opzicht hebben wij niet alleen op het ogenblik veel aan de Verenigde Staten te danken — niet in het minst ook in ons eigen staatsdeel — zodat wij veeleer redenen hebben den Verenigden Staten ten zeerste dankbaar te zijn, maar ook in de toekomst zal dit land van schier onbegrensde mogelijkheden een bron van materiële steun moeten blijven, zolang Europa niet dermate hersteld is, dat het zichzelf in dit opzicht kan behelpen. Niet even wel zal men aan deze materiële hulp een soort geestelijke moeten verbinden, want in dit opzicht menen wij met Bernanos, dat Europa zelftoereikend is. Het is merkwaardig, dat men in Argentinië thans wéér een boek uitgeeft, wéér in het Frans, wéér met dat klaterende succes dat aan „Lettre aux Anglais" te beurt is gevallen, wéér over dit brandende onderwerp, wéér in deze vurige Franse geest: **André Gros, Barbares ou Humains,** uitgegeven door Atlantica Editora te Rio de Janeiro.

André Gros, thans hoogleraar in de wijsbegeerte te Rio de Janeiro, was voor zijn vertrek uit Frankrijk een van de jongste professoren van de „Facultés de Droit de France". In 1932 verscheen zijn boek „Survivance de la raison d'Etat", waarmede hij in de kringen der Staatsrechtsgeleerden de aandacht trok. André Gros heeft voorts gepubliceerd omtrent de burgeroorlog in Spanje. Gedurende de eerste maanden des tweeden wereldoorlogs was hij een der leiders der Economische Oorlogvoering; later, in Mei 1940, streed hij aan het Franse front. Na Frankrijks val wist hij naar Brazilië te komen, waar zijn „Barbares ou Humains" thans is verschenen.

In 1919 weigerden de V.S. nog.

André Gros merkt in dit boek op, dat nadat de Verenigde Staten in 1919 een prachtige kans om deel te nemen aan de pacificatie der gehele wereld hebben afgewezen, zij thans het plan hebben Europa te gaan herordenen. Het probleem is terstond acuut, want deze herordening omvat het herstel van alle onderworpen staten. Met andere woorden: zal men thans een Europa herstellen tot die toestand, welke in twintig jaren tijd reeds tot de krijg van 1939 geleid heeft? Trouwens, ook uit de nieuwsberichten, der laatste dagen, heeft men maar al te duidelijk kunnen opmaken, dat er nog een grote moeilijkheid wringt in verband met het herstel der oude nationale voor-oorlogse grenzen. Voor vele staten is dit eerste oorlogsdoel. Polens Sikorski heeft nog kort geleden gezegd, dat hij en Polen tot de dood toe zullen vechten, zo niet Polen in alle ongereptheid worde hersteld.

De moeilijkheden in het Helleense cabinet, enige tijd geleden, óók over de grenzen van na de oorlog en de vage toezeggingen hieromtrent: de quaesties met Joegoslavië, daarvóór, eveneens in verband met de na-oorlogse grensregeling staande, — al deze dingen zijn symptomatisch voor hetgeen gebeuren gaat, indien men niet vóór het te laat is, tot een vergelijk komt.

Men herinnert zich in dit verband ook de maar al te onheilspellende toespelingen op een derde Wereldoorlog, juist van mensen die het dichtst bij het vuur zitten.

André Gros, die met zijn boek evenmin een studie heeft bedoeld als Bernanos, zegt, dat het ordenen van een werelddeel van een land in een ander werelddeel uit, geen novum is. Spanje en Portugal hebben dit in Amerika willen doen lang geleden. Het verdrag van Tordesilhas was het beginpunt. Het Congres van Berlijn heeft in 1878 Afrika willen ordenen door invloedsferen te scheppen. De ordening van

een werelddeel door een ander is dus niets nieuws. De verhoudingen zijn echter geheel anders. De landen der traditionele cultuur wendden zich voorheen tot de nieuw ontdekte, die in verschillende opzichten — niet in alle — inférieur waren. Dit kan men van Europa zeker niet zeggen. Nog immer geldt, dat Europa, zelfs in zijn huidig gewricht, meer dan 400 jaren practijk en ervaring heeft in het bevruchten van buiten-Europese culturen. De Verenigde Staten hebben de eerste gelegenheid, die hun gewerd, in 1919 van de hand gewezen. Zij derven deze ervaring, aldus André Gros. En het is de vraag, of een te uitsluitend materiëel bedoelde ordening wel toepasselijk is op een Europa, dat hoe verworden ook sedert de dagen der Spaanse kolonisatie, toch in diepste wezen nog immer veel geestelijker is ingesteld dan Amerika, met name Noord-Amerika, al geldt dit zelfs tot op zekere hoogte van Midden- en Zuid-Amerika.

V.S. vatten verschillende Europese begrippen niet.

Met Bernanos wijst André Gros erop, dat men in de Verenigde Staten geen idee heeft van factoren welke in Europa gemeengoed zijn: grenzen, historische wrokken, dynastieën, nationaliteit. Europa heeft zichzelf tevergeefs trachten te ordenen. Ook al is men van mening, dat veel hiervan uitgedelgd moet worden, zo plotseling zal dit niet gaan.

In dit verband is er ook nog op te wijzen, dat niemand minder dan Generaal Giraud in zijn bekende Memorandum aan Pétian (Amigoe van 16 Maart jl.) de verslapping van de Franse volksgeest e.d. eveneens weet aan het Noordamerikanisme.

Uitgaande van de feodale verdeeldheid in Europa, welke door Luthers leer van het vorstenabsolutisme bevestigd werd, is erop te wijzen, hoe het historisch geworden Europa niet miskend kan worden. Noch de pogingen van de Kerk in de vroege middeleeuwen, noch die des „Rooms-Keizers" noch het idealisme van Erasmus of het fanatisme van een overigens wel menenden Philips II hadden succes. De eenheid van Europa scheen noch in vrijheid, noch in gebondenheid te kunnen worden bereikt.

Het Frankrijk van Lodewijk XIV heeft een suprematie van de Franse geest erlangd, doch Lodewijks imperialisme om Europa te unificeren is mislukt even als dat van Napoleon. En geen congres van Wenen, Berlijn of Parijs heeft vermocht, wat ook later aan een conferentie van Versailles, Sèvres en Neuilly hopeloos zou mislukken. En geen Coudenhove-Kalergi kon bereiken, wat eeuwen te voor aan den groteren Leibniz was mislukt. Om terug te keren tot het boek van André Gros: het is een waarschuwing niet te veel te praten over de idealen, welke in puntenverzamelingen aan de wereld worden toegezegd.

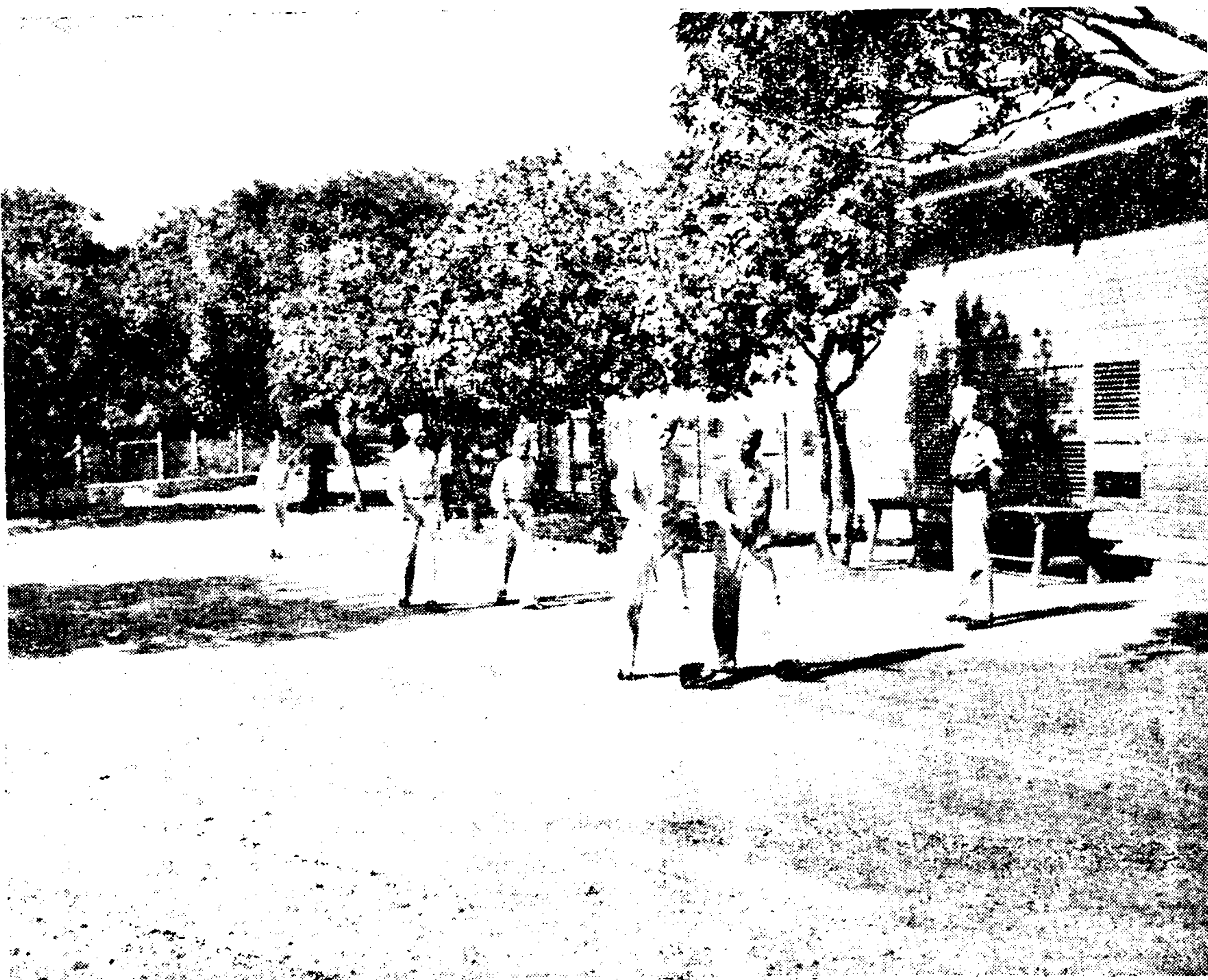
Grote staten moeten ontwapenen.

Deze punten zijn mooi, zijn verheven. doch zij zijn niet te verwezenlijken zolang er krijgsmachten zijn, die de vrede bij den voortduur bedreigen. Er moet een compromis gevonden worden tussen veiligheid en bewapening. Dat de grote staten moeten ontwapenen en de kleine niet of in elk geval slechts ten dele is een duidelijk gezichtpunt van André Gros. Wordt er gesproken over gelijkheid der staten, dan is een ontwapening — geheel of gedeeltelijk — der grote staten het eerste vereiste, anders gevoelen de kleine staten zich in hun veiligheid bedreigd of —wat even erg is — „beschermd" door grotere staten. Gevaar kan het aanhouden van een beperkte bewapening van de kleine staten niet opleveren, aangezien hun potentiëel nimmer tegen dat der grote staten zou zijn opgewassen, mochten zij al tot agressieve neigingen komen, hetgeen onwaarschijnlijk is. Afschaffen van de Dienstplicht is een eerste stap in deze richting, aldus Gros, die een redelijk hoofdstuk aan het probleem van be- en ontwapening wijdt zonder in de juist heden door onzen Commandant George Seppen in het gedenkboekje „De Schutters van Habaai" afgestriemde uitersten te vervallen, zoals bepaalde kringen in Nederland voorheen plachten te doen.

Dat het herstel van Europa zelf ons aller eerste en grootste ideaal is, is onmiskenbaar, omdat slechts dan een duurzame herrijzenis van het vaderland mogelijk zal zijn — het vaderland, dat van ons Nederland, voor den Pool Polen, voor den Joegoslaaf Joegoslavië is, maar dat voor den welmenenden Duitser ook een herrezen van zijn tyran bevrijd Duitsland is.

De Schutters van Habaai verlaten het veilige kamp om zich ter ontspanning te begeven naar stad of cunucu. Het „passagieren" is altijd weer de grote gebeurtenis, dat toch ook zijn schaduwen heeft, nl. geldgebrek en op tijd binnen zijn. Menig schutter ziet zijn „passagieren" beëindigd met een passage in het Boek der Zonden, aangetekend door den strengen en tegelijk milden commandant, die recht zet, wat krom trekt.

Nederland.

TROEPENSCHOUW IN PARAMARIBO.

Te Paramaribo had gisteren een zeer indrukwekkende troepenschouw plaats. Zijne Excellentie Gouverneur Professor Johannes C. Kielstra inspecteerde als Opperbevelhebber de troepen. Een afdeling Noordamerikaanse troepen nam aan de troepenschouw deel. Vele tanks stonden opgesteld. Overal hingen de vlaggen uit en vele vrouwen waren te zien in haar typisch Surinaamse klederdracht.

GELEGENHEID OM DUITSE BURGERS TE WORDEN.

De Duitsers in Nederland hebben een decreet uitgevaardigd, waarbij het bepaalden niet-Duitsers wordt toegestaan, evenals bepaalden statenlozen, het Duitse staatsburgerschap te verkrijgen. Men gelooft, dat de term „statenlozen" voornamelijk doelt op Nederlanders, die van hun Nederlandse nationaliteit vervallen werden verklaard, omdat zij in Wereldoorlog I aan de zijde der Duitsers hebben gevochten en op voormalige Belgen, die hun burgerrechten verloren wegens handelingen tegen de Belgische Staat gedurende Wereldoorlog 1 en die sedertdien in Nederland wonen.

Uiteraard is onder deze „bevoorrechte lieden" een grote contingent N.S.B.-ers. Men vermoedt, dat deze maatregel vooral ook de bedoeling heeft om deze „heren" te helpen ontkomen aan Nederlandse rechtsbedeling na de bevrijding van Nederland. Zij kunnen dan zeggen, dat zij, als Duitse staatsburgers, niet onder de Nederlandse wet vallen.

ZIJ ZULLEN GEËERD WORDEN.

De „National Maritime Union" te New York heeft bekend gemaakt, dat de Nederlandse zeelui Cornelis van der Slot en Nicolaas Hoogendam, alsmede de Noord-Amerikaan Basil Izzi, de drie overlevenden van het 83-daags verblijf op een vlot, medailles zullen krijgen voor onvergelijkelijke moed en buitengewone dapperheid op zee", welke medailles hun op 2 Mei zullen worden uitgereikt.

STUDENTEN PLEGEN SABOTAGE.

Tal van sluikbladen worden door en onder Nederlandse studenten verspreid. Een van de vurigste en moedigste dezer bladen heet „De vrije Katheder". N.S.B.-er Dr. Noordijk, inspecteur-generaal van het onderwijs, had het vooral op dit blad gemunt, toen hij onlangs schreef: „Ontelbare illegale pamfletten worden verspreid door studenten, die geloven dat zij zulke sabotage ongestraft kunnen plegen."

DE NEDERLANDSE ARTSEN.

Het conflict tussen de Nederlandse artsen en de Duitse autoriteiten bereikte nieuwe hoogten door een reeks stakingen van dokters, die de pogingen der nazies om het medische beroep te domineren, schaakmat zette. Deze stakingen werden georganiseerd door een informele artsen-organisatie, die gevormd werd na de inval der Duitsers in Mei 1940.

Toen onlangs een aantal dokters werd gearresteerd, omdat zij verklaringen hadden afgegeven, dat patiënten lichamelijk ongeschikt waren voor verplichte bewakingsdienst, gingen hun collega's, die niet gearresteerd waren, onmiddellijk in staking. De Duitsers hadden verwacht, dat de arrestaties juist angst zouden verspreiden, maar de artsen hadden hun collegialiteit reeds lang te voren uitgedrukt in een geheime afspraak om te gaan staken, zodra er arrestaties zouden worden verricht. Zij sloten hun spreekuren, behandelden alleen dringende gevallen, gaven ongelukken over aan de gemeentelijke geneeskundige dienst en wanneer er opgebeld werd, lieten zij mededelen, dat tussenkomst van de autoriteiten hen verhinderde medische bijstand te verschaffen.

Daarop volgde spoedig de vrijlating der gearresteerden. In deze en gelijksoortige gevallen waarschuwden de artsen de burgemeesters, dat zij de autoriteiten verantwoordelijk stelden voor het in gevaar brengen van de volksgezondheid.

In een ander geval werd een dokter gevangen gezet, omdat hij zijn beroepsgeheim betreffende een patiënt niet wenste te schenden. Onmiddellijk hingen de andere artsen een bordje uit: „geen spreekuur". En zij maakten in de plaatselijke kranten bekend: „Een collega is gevangen genomen, omdat hij terecht heeft geweigerd aan een buitenstaander inlichtingen te geven over de ziekte van een patiënt; zolang deze onrechtmatige gevangenneming voortduurt, kunnen de andere artsen geen practijk oefenen."

Binnen twee dagen werd de gearresteerde vrijgelaten. De informele artsenorganisatie wordt door hen, die ervan op de hoogte zijn, beschreven als: „een systeem van wederkerige inlichtingen, dat eensgezindheid en gelijkvormigheid van actie verzekert, in alle gevallen, waarin de nazi,-partij of de Duitse autoriteiten inbreuk maken op de ere-code van de geneeskundige stand."

Op het ogenblik nu heetf dit conflict een ongekend hoogtepunt bereikt.

CURAÇAO

KATHOLIEKE SPORT CENTRALE.

Afdeling Athletiek.

Men schrijft ons:

23 Mei Juniorenwedstrijd op het Sportterrein Santa Rosa; aanvang 13.30 uur. Programma Junioren 15 tot en met 16 jaar: 100 meter hardlopen. hoogspringen met aanloop; verspringen met aanloop; 800 meter hardlopen; discuswerpen; kogelstoten en 4 x 100 meter estafette.

Programma: Nieuwelingen 12 tot en met 14 jaar: 80 meter hardlopen; hoogspringen met aanloop en verspringen met aanloop.

Aan elk nummer mogen ten hoogste 6 deelnemers van één vereniging deel nemen, terwijl bovendien een deelnemer in ten hoogste 3 nummers mag uitkomen. Bovendien zal er om 16 uur een wegwedstrijd gehouden worden voor A-klassers op een parcours Santa Rosa van 5 km. lang. Start op het sportterrein. Deelnemers hiervoor moeten de leeftijd van 17 jaar bereikt hebben. De inschrijvingen voor de junioren- en de weg-wedstrijd uiterlijk tot en met 13 Mei op Brionplein 2 en bedraagt voor niet-leden 50 cents per persoon. Doet allen mede; ook militairen, Engelsen en Noordamerikanen zijn van harte welkom.

VERENIGINGSNIEUWS.

Katholieke Sport Centrale: Voetbal: Heden 16.30 Ajax — La Fama.

Zondag: 10.15 Staco A — Blauw Wit A.

16.30 K.S.C. — La Fama.

Ook C.S.R. zal tegen Scherpenheuvel spelen. In verband met het 3-jarig bestaan van de club Vitesse zal de wedstrijd Ajax II — Vitesse II niet doorgaan.

VERITAS.

Inschrijvingen voor de practische Huishoudcursus moeten vóór 4 Mei binnen zijn bij Mejuffrouw A. Capello, Bredestraat 35 (O.)

HEILIGE MIS VOOR POLEN.

Morgen om 9 uur zal in de Pro-Cathedrale Kerk van de Heilige Anna de Hoogmis worden opgedragen voor het Herstel van Polen.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie).

HET OOGSTFEEST.

Met grote belangstelling heb ik het artikel over „oogstfeest" gelezen in No. 3887 van uw blad en, om u de waarheid te zeggen de beste beschrijving die ik van zo'n feest gelezen heb. Ik heb het artikel dan ook uitgeknipt en in een schrift geplakt samen met andere stukken, die m.i. moeten worden bewaard voor de geslachten die na ons komen.

Het is mij echter opgevallen dat u samen met de **echte oude** oogstliederen die in de oude tijd (niet zo heel lang na de emancipatie, laten we zeggen omstreeks 1890) gezongen werden, ook die opneemt, van jongeren datum, die ingeslopen zijn en met de echte „Simadán" „of Seú" niets te maken hebben, zonder dat u den lezers daarop opmerkzaam maakt.

Als jongen bracht ik de vacantie door bij mijn grootmoeder op de plantage Brievengat, waar ik gelegenheid had meer dan eenmaal het oogstfeest, dat toenmaals nog al dikwijls plaats had, bij te wonen. Ook was ik eens tegenwoordig bij het aanbieden van een **gedeelte des oogstes aan Pastoor Frie op** Santa Rosa. Later heb ik de oogst twee maal zien binnenhalen op Bonaire, namelijk eens op „Tras di Montagne" en eens op Rincón. Het was omstreeks **1907**, toen het feest op Curaçao reeds begon te verwateren.

Ik schrijf u dit alles niet om u te vervelen, maar omdat ik denk dat u er misschien belang in stelt om te weten welke van de liedjes wel en welke niet tot de „Simadán" behoren. Is dit niet het geval, dan verscheurt u deze brief maar.

Misschien weet u het, maar misschien weet u het ook niet, hoe die later ingeslopen liedjes zijn ontstaan en, daar ik vermoed dat dit laatste wel het geval zal zijn, zal ik maar beginnen met u te vertellen dat zij alle het product zijn van enen bekenden Curaçaosen musicus (en dichter?) die reeds geruime tijd ter ziele is. Hij had de gewoonte om, wanneer het Kerstfeest en nieuwjaar op handen was, een of meer van de voorzangers of voorzangsters bij tamboerdansen (cantadó na tamboe) bij zich te laten komen en hun de door hem gecomponeerde liedjes voor te spelen en voor te zingen.

Meestentijds waren het hekeldichten op bekende of beruchte personen, soms ook hadden ze betrekking op gebeurtenissen waarover veel gesproken werd.

Tot deze liedjes behoren nu de volgende door u opgenomen: **„Bati Lala":** Ik kan me best herinneren toen dat lied voor het eerst werd gezongen en de persoon die moest worden afgeranseld was een jaar of twee geleden nog in leven;

„Panama mi ke bai": ontstond in de tijd van de Franse poging tot doorgraving van het Panama-kanaal;

„Esta un aña di bisti bunita": heeft zijn ontstaan te danken aan de aanleg van de spoorweg in Suriname, toen een groot aantal Curaçaose arbeiders werd gecontracteerd en van een flink handgeld voorzien (omstreeks 1903 of 1904).

„Delega a priminti" etc. ofschoon ik de reden van het ontstaan niet weet noch de tijd, doch zeer zeker niet vóór 1900.

Ten slotte een verzoek: Als u het der moeite waard acht om de door mij gemaakte opmerkingen te publiceren, noemt u dan als het u belieft mijn naam niet.

Naschrift: Wij zijn den inzender, wiens naam wij helaas op zijn verzoek moeten weglaten, **ten zeerste** dankbaar voor zijn opmerkingen. Inderdaad was ons het meeste niet bekend en daar dit met de meeste lezers ook wel het geval zal zijn, publiceren wij een en ander graag. Wij danken den inzender hartelijk.

Bizerte nog 32 km ver.

Eisenhower ziet U. S. A. - troepen aan Tunische front optrekken.

Pogingen van de As om versterkingen aan te voeren.

Ruhrgebied wordt door Britse luchtmacht aanval len.

GROTE ACTIVITEIT ROND GIBRALTAR.

De Duitse radio beweerde, dat volgens een bericht van hedenavond uit La Linea" ongeveer 150 Birtse landingsvaartuigen, krachtig beschermd door torpedojagers en vliegdekschepen, in Oostelijke richting door de Straat van Gibraltar zijn gepasseerd. Een ongewoon levendig lucht- en scheepvaartverkeer is de laatste dagen te Gibraltar waargenomen. Allerlei vliegtuigen komen en gaan voortdurend.

Een convooi van 23 transportschepen en tankers, beschermd door verschillende torpedojagers en patrouilleschepen, vertrok Donderdag uit Gibraltar. Kort daarna vertrokken de Britse slagschepen „Rodney", „Malaya" en „Renown" en de vliegdekschepen „Furious", „Illustrious" en „Argus" en 4 kruisers alsook een flotielje van 8 torpedojagers eveneens uit Gibraltar. De Spaanse waarnemers zijn van mening, dat een grote strijd in het Middellandse Zeegebied aanstaande is" (Londen, (AP) 30.4).

FRANS COMMUNIQUÉ VAN NOORD-AFRIKA.

„In de kustsector drongen vooruitgeschoven eenheden van het Vrijwilligerscorps voort tot de Djebel Touro. Hierbij werd een nieuwe opmars van ongeveer 4 kilometers gemaakt. Er heersen patrouille-activiteiten in de sector van Pont du Fahs, waar Franse troepen voortgingen met het schoonvegen van de genomen grond. Tevens consolideerden zij de linie, welke de vorige dag bereikt werd. In de streek van Shouaf veroverden onze eenheden de top van de Djebel Derhalfa. Onze marine-vliegtuigen wierpen diepzeebommen op een duikboot in de Atlantische Oceaan" (Geallieerd Hoofdkwartier van Noord-Afrika, (AP) 30.4).

GEALLIEERDEN OP 32 KILOMETER VAN BIZERTE.

Een bericht, dat gisteravond werd verzonden, deelde mede, dat Franse en Noordamerikaanse detachementen zich een weg vooruit vochten tot binnen 32 kilometer rechtstreekse afstand van Bizerte. Men ruimde verborgen Duitse machinegeweernesten op bij de opmars dwars over het woeste landschap. Dit bericht zeide, dat de manschappen zich binnen 5 kilometer afstand bevinden van het Meer Achkel, welks Westelijke kust op 27 kilometer van Bizerte ligt. Het Meer Achkel vloeit samen met het Meer van Bizerte, dat in de Middellandse Zee uitmondt nabij de vlootbasis, welke in handen van de as is (Geallieerd Hoofdkwartier van Noord-Afrika, (AP) 30.4).

EISENHOWER BEZOEKT HET TUNISCHE FRONT.

Plaatselijke vorderingen in de Noordelijke sector van het Tunische front werden gadegeslagen door Generaal Dwight D. Eisenhower, die de voorste stellingen in het gebied van het Noordamerikaanse tweede corps gisteren bezocht.

In de lucht beperkten slechte weerstoestanden opnieuw de luchtactiviteit, doch gevechtsvliegtuigen en lichte bommenwerpers onderhielden de gehele dag de samenwerking met de grondstrijdkrachten.

Vliegtuigen van de tactische luchtmacht bombardeerden zes schepen van verschillende grootte en brachten twee daarvan tot zinken, terwijl bommenwerpers van de strategische luchtmacht er vijf beschadigden.

Luchtwaarnemers deelden mede, dat deze schepen werden aangevallen op de zeeweg tussen Sicilië en Tunis. Men zag de schepen in beide richtingen gaan, blijkbaar telkens volgeladen. Een groot deel van de as-luchtmacht scheen van Tunis te zijn gehaald om deze belangrijke zeeverbinding te beschermen. 16 As-vliegtuigen werden neergeschoten tegen een Geallieerd verlies van 10 (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 30.4).

GEALLIEERD COMMUNIQUÉ VAN NOORD-AFRIKA.

„De dag werd gekenmerkt door de voortzetting van buitengewoon hevige gevechten aan het front van het 1ste Britse leger, speciaal in de sector ten Oosten en Noord-Oosten van Medjez el Bab, waar de vijand zijn tegenaanvallen herhaalde op de stellingen, die onlangs door ons bezet werden. In een gebied werden onze voorste troepen gedwongen zich enigszins terug te trekken, doch elders werd hecht stand gehouden.

Al deze tegenaanvallen hadden hevige verliezen voor den vijand tot resultaat in manschappen en tanks. In het Noorden zetten de Noordamerikaanse strijdkrachten de opmars voort over moeilijk terrein en veroverden zij nog 3 belangrijke plaatsen. Er werden meer dan 200 gevangenen gemaakt.

Aan het front van het Britse achtste leger werden plaatselijke winsten geboekt. Gisteren waren de luchtverrichtingen van de Noordwestelijke Afrikaanse luchtstrijdkrachten op grotere schaal gericht tegen de vijandelijke scheepvaart. Nabij de Tunische kust vielen Mitchell bommenwerpers van de strategische luchtmacht een torpedojager aan. Verschillende voltreffers werden geplaatst en het schip werd brandend achtergelaten. Andere middelzware bommenwerpers brachten een torpedojager tot zinken en troffen een koopvaardijschip. De tactische luchtmacht concentreerde de aanvallen op allerlei soorten vijandelijke schepen, terwijl de groep 242 en het 12e luchtsteun-commando hierbij steun boden.

Gevechtsbommenwerpers en gevechtsvliegtuigen van de luchtmacht van de woestijn wendden alle krachten aan tegen de vijandelijke scheepvaart en de krachtige luchtdekking daarvan. Men plaatste voltreffers op koopvaardijschepen en viel een corvette en nog een koopvaardijschip aan. Tijdens deze verrichtingen werden 8 vijandelijke vliegtuigen vernield. Beaufighters van het Kustcommando ontmoetten een formatie van 5 JU52 transportvliegtuigen. De Beaufighters vielen de vijandelijke formatie aan en vernielden alle vijf toestellen. In de nacht van 29 op 30 April vielen Wellington bommenwerpers van de strategische luchtmacht vijandelijke vliegvelden in Tunis aan. Er werden grote branden gesticht. Van al deze verrichtingen worden 7 onzer vliegtuigen vermist" (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika, (AP) 1.5).

GEALLIEERDE DOORBRAAK IN TUNIS?

Het Duitse Hoofdcommando verklaarde Vrijdagavond, dat in de Zuidwestelijke sector van het Tunische front de Geallieerden op verschillende punten zijn doorgebroken. Het bericht van het Hoofdcommando voegde evenwel daaraan toe: „Tijdens de nacht werd de vijand teruggeworpen" (Londen, (AP) 30.4).

GROOT SUCCES VAN BRITSE DUIKBOTEN.

De Britse Admiraliteit gaf het volgende communiqué uit:

„Nog 10 vijandelijke schepen, die poogden tussen vijandelijke havens te varen, werden tot zinken gebracht door Zijner Britse Majesteits duikboten. Onder de schepen die vernield werden, behoorde een grote tanker. Deze werd onderschept nabij het eiland Marittimo, terwijl het in Westelijke richting naar Tunis voer. Het schip werd geëscorteerd door een ongewoon groot aantal geleidevaartuigen en vliegtuigen.

De Britse duikboot drong door de krachtige dekking heen en torpedeerde de tanker, die ontplofte. Een andere tanker van kleine omvang werd tot zinken gebracht door kanonvuur nabij de Westkust van Italië. In hetzelfde gebied werden 2 kleine bevoorradingsschepen tot zinken gebracht met torpedo's.

Een andere geslaagde aanval werd gedaan nabij de Oostkust van Corsica waar een groot transportschip en een groot bevoorradingsschip werden getorpedeerd en tot zinken gebracht. Nabij het eiland Monte Cristo tussen Italië en Corsica werd een torpedotreffer geplaatst op een groot bevoorradingsschip. Een hevige ontploffing volgde. Het schip was blijkbaar geladen met ammunitie en olie, zodat het opblies. Een andere Britse duikboot patrouilleerde nabij het door den vijand bezette puntje van Tunis en torpedeerde er een groot motor-schip met voorraden. Het schip kwam tot zinken. Nabij de Noordwestelijke kust van Sicilië werd een klein bevoorradingsschip, dat door een luchtaanval beschadigd en tot stilstand gebracht was, vernietigd. Een escorte-vaartuig van gemiddelde grootte werd in het zelfde gebied door een torpedo tot zinken gebracht. De duikboten, die deze geslaagde operaties uitvoerden, stonden onder bevel van Luitenant Commandant M. R. G. Wingfield, Luitenant S. A. R. Daniell H. B. Turner, M. G. R. Lumby en M. L. C. Crawford" (Londen, (AP) 1.5).

DE TOEKOMSTIGE ONTMOETING VAN GIRAUD EN DE GAULLE.

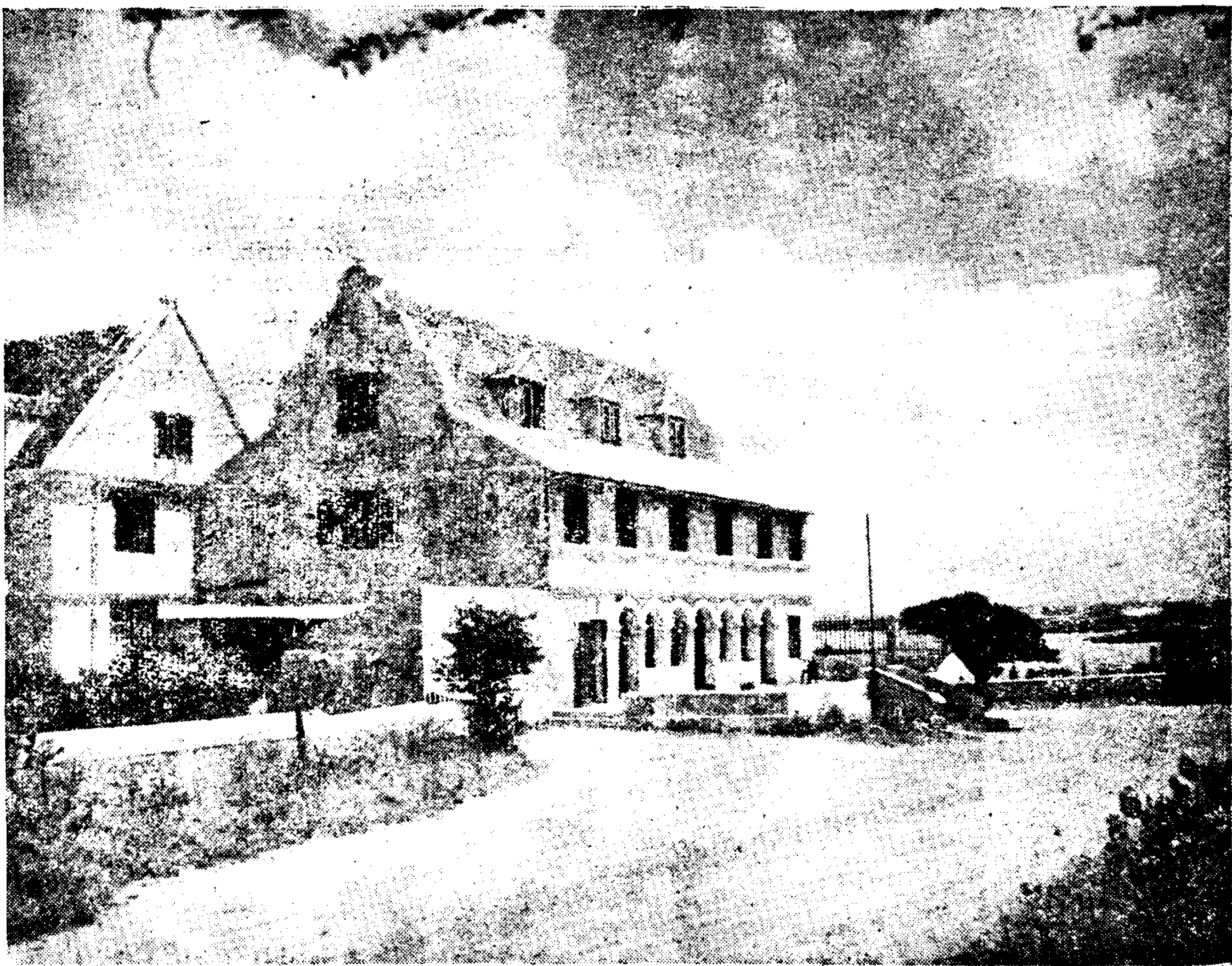
Diplomatieke kringen zeiden, dat Giraud aan De Gaulle verzocht heeft hem ergens buiten Algiers te ontmoeten. De Strijdende Fransen weigerden op dit bericht commentaar te leveren, doch men neemt aan, dat De Gaulle een dergelijk voorstel niet zal aanvaarden. Als de lang uitgestelde conferentie plaats vindt, zal De Gaulle waarschijnlijk vergezeld worden door enkele hooggeplaatste autoriteiten van zijn beweging, opdat men kan confereren met de mannen, die gelijke posten bekleden in het Noordafrikaanse bestuur (Londen, (AP) 30.4).

DE AALMOEZENIER KEERDE TERUG.

Het Italiaanse nieuwsagentschap verklaarde hedenavond, dat slechts een Italiaanse Aalmoezenier en een handjevol soldaten terugkeerde naar de linies van de as na de slag van de vorige week om de Takrouna heuvel aan het front bij Enfidaville.

De heuvel werd geheel door Italiaanse troepen verdedigd met uitzondering van 20 Duitse kanonniers. „De troepen kregen de opdracht om tot de dood weerstand te bieden en toen de vijand onze stellingen eindelijk binnendrong, vond hij slechts doden en gewonden" (Londen, (AP) 30.4).

Het oude landhuis „Welgelegen" van Habaai, waar eens woonde Reinard Frederik Baron van Raders, Kapitein der Jagers en 32e Gouverneur van Curaçao (1836 — 1842 en 1844 — 1845). Baron Van Raders was gehuwd met Elisabeth van der Meulen. Hij was een groot bevorderaar van de landbouw.

In 1864 werd het landgoed aangekocht door de Zusters en 3 jaar betrokken zij het oude landhuis, dat zodoende zijn naam gaf aan de onderwijsinrichting, die over geheel Zuid-Amerika een grote naam verwierf.

Later werd een nieuw gebouw opgericht, dat voortdurend uitgebreid, nu huisvesting verleent aan George Seppens landsknechten. Het afgebeelde landhuis wordt thans bewoond door Luitenant Geert J. Botterweg, met Mevrouw Botterweg, en de vandaag juist één dag oude zoon Teunis Hendrik.

ALLERLAATSTE NIEUWS

— **Londen:** Volgens de radio van Berlijn vielen de Russen op twintig plaatsen aan het Kuban-front aan, van Novorossisk tot de uiterste Noordelijke flank aan de zee van Azov. De aanval begon op 27 April, doch men zou de Duitse stellingen niet hebben kunnen doorbreken.

— **Londen:** Een zegsman der Strijdende Fransen weigerde ogenblikkelijk commentaar te leveren om het Noordamerikaanse optreden ten aanzien van Martinique. Over het algemeen wordt de maatregel in Londen beschouwd als een stap naar het verwijderen van het Vichy-gezinde bestuur over de Franse Antillen.

— **Belfast:** Sir Basil Brooke is benoemd tot Minister-President van Ierland na het aftreden van John Miller Andrews. Brooke is een neef van den Britsen Generaal Sir Alan Brooke.

— **Londen:** De Britse Admiraliteit maakte bekend, dat de torpedojager „Beverley" verloren is gegaan.

— **Londen:** Het Italiaanse communiqué zeide, dat aan het Tunische front levendige gevechten van plaatselijk belang geleverd werden. De Geallieerde artillerie opende een hevig vuur, dat biezonder intensief was in de Zuidelijke sector. Messina werd door Noordamerikaanse vliegtuigen gebombardeerd.

Geschiedenis van Bonaire

door

PATER VITUS BRENNEKER O.P.

III.

DE SPANJAARDEN KOMEN.

Zo rustig als de laatste tientallen jaren is Bonaire in het verleden maar zelden geweest. Of het leven in het Indianen-tijdperk vredig of rumoerig was, is ons niet bekend; maar van de eerste komst der Europeanen af heeft het eiland onophoudelijk van vijandelijke invallen en roverijen te lijden gehad.

De eerste vreemdelingen, die hier voet aan wal zetten, waren de Spanjaarden. Toen in 1499 Alonso de Ojeda de drie Benedenwindse Eilanden voor Spanje veroverde, was het ook op Bonaire met de zelfstandigheid der Indianen gedaan, hoewel zij weinig van het nieuwe bewind te verduren hebben gehad. Werd in die tijd bij verovering en de inheemse bevolking veelal uitgemoord, de Spanjaarden gaven er de voorkeur aan, de bewoners, als zij zich gewillig toonden, te sparen en hun een behoorlijk leven te gunnen.

Toen de Indianen van Bonaire overmeesterd werden, verzetten er zich maar weinigen, en namen niet de vlucht. Spoedig toonden zij zich arbeidzame en gewillige mensen, die zich zonder veel moeite aan de nieuwe levensomstandigheden wisten aan te passen. Het van geslacht op geslacht leven op een eenzaam eiland, waar geen overvloed heerste, had die lieden tot simpele, weinig strijdlustige bewoners gemaakt. Tot op de dag van heden is den Bonairiaan deze karaktereigenschap bijgebleven.

De nieuwe overheersers hebben het den Indianen zeer dragelijk gemaakt. Zij werden al die honderd en vijf en dertig jaren lang door een Spaansen Gouverneur bestuurd, die een ambtenaar speciaal voor het toezicht over hen, onder zich had. Groot is het aantal kolonisten niet geweest. Alien tezamen waren zij „niet over tsestich in getale".

Wat ons bij de eerste aanblik doet verwonderen, is, dat het gehele Spaanse bestuur niet gevestigd was op de plaats, die nu hoofdplaats van het eiland is, maar te **Rincón**: daar, waar het pad naar twee de belangrijke aanlegplaats van het Noorden, Slagbaai, een hoek maakt. Het tegenwoordige dorpje dank er zijn naam aan. Het Spaanse woord voor hoek immers is: rincón. Bij enig nadenken echter krijgt men de overtuiging, dat die plaats voor hen verreweg het meest geschikt was om te wonen. Het vlakke Zuiden immers ligt geheel open voor een vijandelijke inval, en de grond levert er weinig op. Rincón daarentegen ligt veilig weggedoken achter hoge heuvelruggen, in een vruchtbaar dal, dat slechts aan één zijde open is, en dat is nog wel de windzijde.

De Indianen hebben veel voordeel getrokken uit hun kennismaking met de Spanjaarden. Vóór alles bracht de overheersing hen voor het eerst in contact met het **christendom**, waarmede de kiem gelegd werd voor een bevolking, die binnen weinige jaren bijna zonder uitzondering het Katholieke Geloof beleed. Valt het te betwijfelen, dat die weinige vreemdelingen een priester in hun midden hadden, zeker zullen zij ervoor gezorgd hebben, dat het eiland bij tijd en wijle zijn geestelijke verzorging krege. Alle latere gegevens zeggen ons althans, dat de Indiaanse bevolking katholiek was.

Zij leerden ook het **gebruik van ijzer**, waardoor zowel de landbouw als de veeteelt, en wellicht ook het huisraad erop vooruit ging. Ook vee werd uit Europa aangevoerd, en in zulke mate aangefokt, dat na een goede honderd jaren kolonisatie door de Laet van Bonaire kon geschreven worden: „Daer is veel vee op dit Eylandt, als stieren, koeyen, schapen ende geijten; ook verckens ende peerden".

Doch het eiland had in die dagen ook nog een andere waarde. Is het in zijn geheel geen vruchtbaar stuk grond te noemen, in het wild groeit en groeide er veel, wat toentertijd geld opbracht. Vooral verschillende soorten **hout**. Daar was bijvoorbeeld Brazilië-hout te halen, waaruit het cardinaalsrood vervaardigd werd; vandaar dat het de naam kreeg van roodverfhout, of, om de eigenaardige vorm van de bast: stokvishout. Verder groeide er pokhout, waarvan men tot op de dag van vandaag scheepskatrollen maakt. De katoenboom bracht eveneens goed geld op.

Neemt nu daarbij nog in aanmerking, dat de uitgebreide veestapel in het wild rondliep, dan kan men zich indenken, dat dit rustige eilandje voor passerende schepen en piratenvloten een goede kans voor buit betekende.

EERSTE ONTMOETING MET DE HOLLANDERS.

Jaren en jaren voordat de Hollanders de Westindische eilanden in bezit namen, waren zij er uitmuntend van op de hoogte, waar Bonaire lag, en wat er te halen viel; want menig schip was er reeds geweest, en met goede buit ervan teruggekeerd. Voor de bewoners van Bonaire waren deze vreemde bezoeken altijd schrikaanjagende gebeurtenissen. Nooit wist men wat er boven zijn hoofd hing, als in de verte vreemde zeilen gemeld werden, maar slechts zelden voorspelde dat iets goeds.

Piraten schuimden overal rond; aan Spanje vijandige naties trachtten zich aan de eilanden van hun vijand te goed te doen; particuliere ondernemingen traden bruut op, en maakten tussen het mijn en dijn geen onderscheid.

Al de eeuwen door heeft op Bonaire dan ook de gewoonte bestaan, om bij onraad al zijn hebben en houden, dat draagbaar was, op te pakken en **naar de kloven en spelonken te vluchten**. Kostbaarheden, als die er waren, begroef men in de grond; de hutten liet men leeg en kaal achter.

Ondertussen was in Holland de **Westindische Compagnie** opgericht om mede te kunnen profiteren van de nieuw ontdekte wereld en een steunpunt te hebben in deze wateren; het duurde niet lang, of haar schepen kwamen ook op Bonaire. In 1623 ankerde de eerste Compagnie-boot om een landing verfhout te kappen. Bizonderheden over deze landing zijn ons niet nagelaten.

Van meer belang was het bezoek van het escader van **Boudewijn Hendricksz**, burgemeester van Edam. Hij had een schadelijke tocht naar Braziliё achter de rug, die hem veel manschappen en zelfs schepen gekost had. In Februari 1626 lag hij met zijn vloot voor de rede van Bonaire. De dag na aankomst zette hij enkele manschappen aan wal, die terugkeerden met een buit van wel honderd schapen en lammeren, behalve nog die zij onderweg reeds verorberd hadden. Geen kwaad land, zal Boudewijn gedacht hebben. Hij bleef hier met zijn vloot liggen om er de Pasen door te brengen, en zette daarna wederom een groep gewapenden aan wal om het land verder te verkennen. Dezen kapten langs het strand wat pokhout, gingen verder het binnenland in, en vonden ongeveer anderhalf uur van de kust een reusachtige stapel geplunderde hout, klaar en wel voor verscheping. Zij sleepten het mee, vingen ook nu weer een honderd schapen, en keerden zwaarbeladen naar hun schepen terug.

Boudewijn ontdeed zich nu nog van een last, die hij reeds dagen lang met zich meevoerde. Onderweg namelijk van Puerto Rico naar Bonaire had hij bij een gevecht Spaanse en Portugese krijgsgevangenen gemaakt. Maar deze baarden hem meer zorg dan voordeel, en daarom laadde hij hout en schapen in, zette de gevangenen op de kust en vertrok.

Wordt vervolgd.

Curaçao hoort een nieuw geluid omtrent de betekenis van de Schutterij.

Bij het eenjarig verblijf der Schutters in de kazerne Habaai beschrijft Commandant Seppen het constructieve element der militaire vorming.

GIRAUDS MEMORANDUM OVER VERSLAPPING DER FRANSE GEMEENSCHAP GELDT IN ZEKERE ZIN OOK VOOR ONS.

Het omzetten van de liefde tot het Eiland in de bereidheid tot persoonlijke offers.

„Waar vroeger vrolijke meisjes lachten en giechelden op de grote zalen met keurige couchettes, klinken de commando's en het Curaçaos gerucht en op gezette tijden een krachtig signaal.

Waar fijne en nijvere handjes het borduurwerk vatten, wordt thans geweervet gesmeerd op koude stalen lopen en in het twintigtal overgenomen ledikanten, waarin schone maagden sluimerden, ronkt thans de zware adem van den schutter-sergeant.

Ook de vriendelijke vermaning van de Eerwaarde Zuster heeft plaats gemaakt voor de ongekuiste terminologie des eenvoudigen soldaats", aldus schetst Commandant George Seppen van Habaai in het Gedenkboekje uitgegeven ter gelegenheid van het feit, dat 1 jaar geleden op de 1e Mei 1942 de Compagnie Zware Wapenen van het Infanterie-Bataljon Suffisant verliet en haar glorieuze intocht deed in het stille deftige Pensionaat Welgelegen. Het oorlogsrumoer drong door tot in de statige behuizing der vrome Zusters, die zich dichter schaarden rond haar kapel. En de Luitenant schrijft dan verder over dit voor de krijgsgeschiedenis van Curaçao zo belangrijke gebeuren:

„De Nederlandse troepen „Habaai" werden gevormd en in het deftig meisjespensionaat „Welgelegen" op Habaai — waar tot begin Mei 1940 de „jeunesse-dorée" van Venezuela en Colombia haar onberispelijke opvoeding kreeg, waarna de dreigende oorlog haar huiswaarts dreef —, trokken, des namiddags te 15 uur precies, honderd en twee en zeventig mannen binnen om, met een ruime encadrering van Mariniers, de bewoners te worden van de mooiste kazerne van het Gebiedsdeel Curaçao met rose betegelde badkamers en een overdekt zwembassin.

Er kwamen Mariniers mee en een Chef d'Equipage met het Kompaliewant en dus werd het de volgende morgen om zes uur: ‚Overal" en een uur later „Baksgewijs" en omdat het op 2 Mei 1942 Zaterdag was: „Generaal schoonschip", waarna passagieren op het signaal „Sloep naar de wal."

Uiterlijk om 12 uur binnen met de laatste sloep en zo niet, dan op „parade." Inderdaad, het was „iets aparts!"

Nooit hield een sergeant-majoor ener landmachtcompagnie een „Detail-zeeinstrumenten" bij of plaatste hij bemanningsleden op de bovenrol en nog veel minder versschenen op de hoge dagen alle hens aan dek om voor de boeg te worden toegesproken door den Commandant.

Maar op Habaai geschiedt dit wel en doet het wachtsvolk de hondenwacht en worden de overplaatsingen gewoonlijk „na theewater" uitgevoerd.

En tussen de Seru Domi en de Seru Pretu door gaat de vaste koers, omdat Habaai dicht kan varen op de stampvoeters van het onvolprezen Corps Mariniers!

Hoe het komt, dat de schrijver van dit boekje het mooie, echt vaderlandse en historische woord ‚schutter" niet kan appreciëren, is ons een raadsel. Ware de schrijver een ander krijgsman, dan zouden wij het begrijpen, maar nu auteur van het boekje de man is, dien een plaatselijk blad eens sierde met de naam van „Krijgsman-schrijver", nu niet. Reeds vijfhonderd jaren lang kent onze geschiedenis de schutters, wier naam niets — zoals wel gemeend wordt — met schieten te maken heeft maar met **beschutten** of beschermen tegen den in- en uitwendigen vijand. Artikel 155 van onze Staatsregeling merkt eveneens op, dat de schutterij bij bedreiging van een binnen- of buitenlandsen vijand de landsverdediging vormt. Dat de schutterij in een tijd van burgerlijkheid wel tot een soort private sport- of vermaakverenigingen werd ontgraad, doet niet af aan het feit, dat de schutterij **van oorsprong onder het gezag van de openbare macht staat** en dient niet tot vogelschieten e.a., maar tot het beschutten **tegen den vijand van buiten** en het handhaven der rust van binnen. Bij de Unie van Utrecht (1579) ressorteerden de schutterijen onder de stadsbesturen, in 1795 werd zij een rijksinstelling, en in de Tiendaagse Veldtocht in 1831 bewezen 13.000 schutters goede diensten.

De schutterij stond dus naast het staande leger, welke scheiding vooral door de betrokken overheidsinstanties volgehouden werd, zeer ten nadele van de schutterij, waar de krijgstucht verslapte, zodat toen de schutterij in 1870 nogmaals ten getale van 21.000 gemobiliseerd werd, zij voor direct gebruik ongeschikt bleek. Het zwakke punt der schutterij is dus, dat de ongeoefendheid der officieren (legerofficieren werden van het instituut verre gehouden), de schutterij tot een voorwerp van spot maakten.

Zoals bekend, is het met de huidige Curaçaose schutterij heel anders gesteld, zodat wij de **erenaam,** roemrijk geworden door eeuwenlange praestaties in het beschutten der vaderlandse steden tegen welken vijand ook, zeker niet gaarne zouden prijs geven. De schutter kan terugzien op een krijgshaftig verleden, op een vaderlandse en historische achtergrond, en het zou de grootste dwaasheid zijn dit woord te gaan vervangen door een ander woord, dat in elk geval minder traditie heeft in onze vaderlandse geschiedenis en dat als het samenhangt met **soldij** tè onzent zeker misplaatst is.

Schout bij Nacht
CAREL J. BARON VAN ASBECK,
Algemeen Militair Commandant van het Staatsdeel Curaçao.

Vandaag dan is het een jaar geleden, dat de Curaçaose landsknechten bezit namen van de Habaaise dreven. Om dat te herdenken werd een oud kanon, dat te rusten lag op het ontspanningsoord Piscaderabaai, hedenochtend tot een monument verheven. Een oud kanon, sprekend van Curaçao's roemruchtig verleden, zal getuigenis gaan afleggen van de nieuwe krijgshaftige geest van het Curaçaose volk, dat wijl het de vrede en het recht bemint, de mitrailleurs weet te bemannen als het erom gaat om het erfgoed en eeuwenoude verbondenheid te verdedigen en te bewaren.

Op de vanmorgen onthuide gedenksten van het oude kanon staat te lezen:

„Den vijand aan de kust
bedreigde ik voorheen het leven.
Op Piscadera was ik der vergetelheid
volkomen prijsgegeven.
Thans, op Habaai, ben ik in eer hersteld
en tot een monument verheven."
Nederlandsche Troepen Habaai
1 Mei 1942 — 1 Mei 1943

En zo het oude kanon dan wel niet meer den vijand bedreigt, de geest, die de schutters bezielt, gepaard gaande aan hun uitstekende bewapening en intensieve oefening, heeft deze bedreiging duizenden malen vergroot, overgenomen. Habaai heeft een jaar van hard werken achter de rug. **De geest op Habaai is uitstekend.** Hoe kan het ook anders, waar zulk een eminente leiding de jonge schutters leidt. Spreekt het gedenk**boekje geen merkwaardige taal? Is dit** geen nieuw geluid? Uit de geest van dit boekje is op te maken, hoe de leiding haar taak tracht te vervullen.

„De Curaçaose Weermacht eist van hen, die haar helpen opbouwen niets meer of minder dan den gehelen mens.

En het is zo jammer, zo betreurenswaardig en zo bedroevend, dat daarvan lang niet alle bouwers zich terdege bewust zijn, want, wat met grote moeite heel langzaam tot stand komt, kan door één enkele onachtzaamheid en een kortstondig versagen, in de aanvang reeds grondig bedorven worden.

Zin voor orde, tucht en regelmaat, naast het aankweken van een gezond gevoel van eigenwaarde, binnen het raam van een op onbeperkte gehoorzaamheid berustende gemeenschap, zijn de essentialia der militaire vorming."

„Militaire vorming op Curaçao betekent vorming van de grond af aan en betekent volksopvoeding in de goede zin des woords.

Het is deze positieve factor in de Schutterij, die haar aantrekkelijk maakt voor dengene, die zich bewust is van zijn verantwoordelijkheid om iets aan het Curaçaose volk te doen, die opvoeder wil zijn in de ruime betekenis van dit begrip en die voort te bouwen weet op datgene, wat in het biezonder door de R.K. Missie, in dit gebiedsdeel is tot stand gebracht.

De groei is een proces van horten en stoten, overal in de natuur, en dus ook bij den mens. Militaire vorming betekent **tenslotte lichamelijke en geestelijke** groei voor een volk, dat uit de negatieve doelstellingen van het uiteindelijk streven het positieve te puren weet.

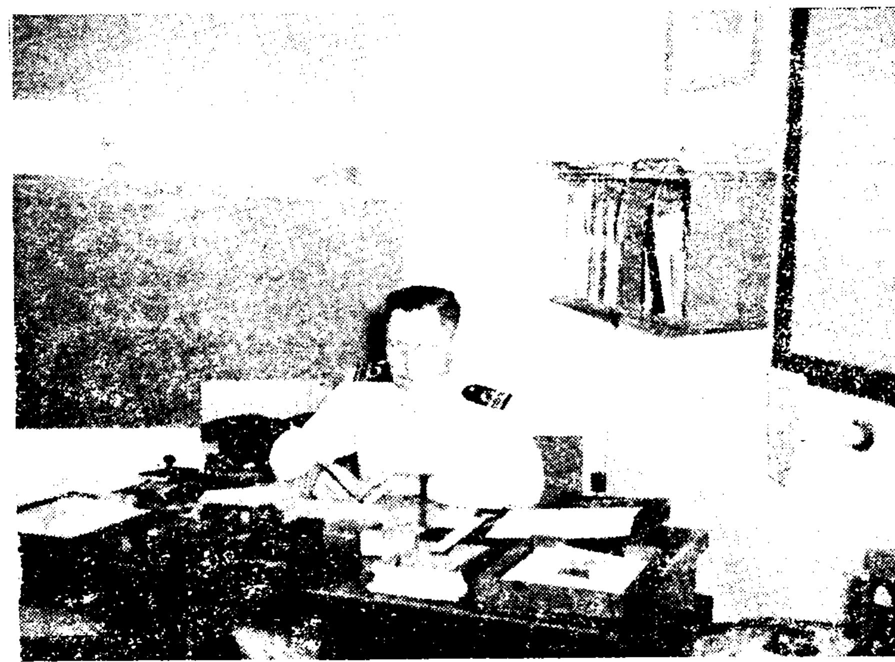
Tot op zekere hoogte weinig sociaal voelend, impulsief en individualistisch, is het materiaal, waaruit men over het algemeen genomen de Curaçaose schutters recruteert, waartegenover een uitgesproken volgzaamheid, goedmoedigheid en blijmoedigheid staat, die den Curaçaoënaar evenmin vreemd zijn.

Kan, zoals gezegd, bij de volkskaraktervorming ten dele op het werk van de Missie worden voortgebouwd, het militante element ontbreekt en moet worden aangekweekt.

Ware nationale zin is nodig en liefde voor het kleine eiland, waar ze geboren zijn, om te zetten in de bereidheid om persoonlijke offers te brengen, is één van de voornaamste en eerste vereisten, die aan de militaire vorming ten goede komt.

Niet het kapot breken van de volkstaal, maar met behoud daarvan het Nederlands in te gieten in de eenvoudige geest der inheemse bevolking is de hoeksteen voor een gezond eergevoel, dat zij nodig heeft.

Samen zijn in een tafelgemeenschap, samen werken en samen vertier zoeken in de vreugde om elkanders solidariteit en het op kameraadschappelijke wijze elkanders lasten dragen onder erkenning van graduele verschillen, doet den uit eigen kleine omgeving en beperkte gezichtskring losgemaakten jongemannen van Curaçao, ongetwijfeld goed, alhoewel daartegenover onmiskenbare gevaren staan.

Kapitein der Mariniers LEENDERT LANGEVELD,
Commandant van de Nederlandse Troepen Curaçao.

Het is dit constructieve element in de militaire vorming, dat ons de bezwaren aanvaarden doet, want wanneer de jonge Curaçaoënaar na beëindiging van deze oorlog in de kleine Curaçaose gemeenschap terugkeert, zal hij ongetwijfeld gewonnen hebben aan zelfbewustheid, aan zin voor orde en regelmaat, aan gevoel voor oprechte gehoorzaamheid en hopelijk aan werklust en liefde tot de arbeid beide.

Zeker, wij mogen niet verhelen, dat er bedenkingen zijn, die zich na de oorlog kunnen wreken, doch, waar het militaire oog te kort schiet, komt iets anders te hulp.

Immers, waar eigen innerlijke remmingen ontbreken, en dat is zo vaak het geval, daar kan de Curaçaoënaar iets hebben, dat hem tot een onverwoestbare sterkte is.

Curaçao is Katholiek en dus is de soldaat over het algemeen Katholiek en in zijn godsdienst kan hij al datgene vinden, dat hem ontbreekt en daarom is het zo goed de religie, uitgeheven boven het alledaagse, te bewaren als een heilig goed.

Waar woorden vervliegen en maatregelen falen, mist het beroep op de religie nooit en de klankbodem van vaak zo primitieve zielen trilt merkbaar, wanneer die tere punt wordt aangeroerd. Vanzelfsprekend geldt dit in even sterke mate voor den Protestant.

Men late vooral in de Weermacht de religie niet los, om haar te vervangen door een zucht naar vertier en vermaak, die de vastberadenheid belemmert, het weerstandsvermogen ondermijnt en de gemakzucht in de hand werkt. Soberheid en vreugde in het werk zijn niet alleen de pijlers van een **militaire, maar ook van iedere andere** gemeenschap."

De schrijver vindt in dit verband gelegenheid het memorandum van den Fransen Generaal Giraud tot het zijne te maken. De Amigoe-lezer herinnert zich dit opzienbarende document, dat wij 16 Maart jl. publiceerden en waarin Giraud den Fransen soldaat van 1914 en 1940 vergelijkende, tot de conclusie kwam, dat de eerste beter was. Ook zonder oorlog was Frankrijk aan de rand van zelfmoord gekomen, aldus Giraud, omdat het het gezinsleven verwaarloosde.

Het gedenkboekje, eenvoudig opgezet, is een schoon boekske geworden en de Kapitein der Mariniers Leendert Langeveld tezamen met zijn mannen, kunnen er trots op zijn, dat dit boekje hun werd opgedragen.

Degenen, die dit boekje mogelijk maakten door hun financiële steun — de dienst van Ontwikkeling en Ontspanning — en werkelijke arbeid, deden uitstekend werk. De schrijver, George Seppen, Commandant der Nederlandse Troepen Habaai, reserve-eerste Luitenant van het Koninklijke Nederlandse Leger van het Regiment der Grenadiers, heeft met zijn bekende vaardige pen en sprankelende geest dit herdenkingsboekje tot een juweeltje gemaakt. De drukkerij van de Fraters te Scherpenheuvel heeft haar bekwaamheid eens te meer getoond.

Wij kunnen niet beter eindigen dan met de wens, dat de vurige woorden, die George Seppen van Habaai wijdt aan de geest, die zijn mannen moet bezielen in vervulling moge gaan:

„Voor ons „bevoorrechten" hier op Curaçao is er maar één geest, die ons rechtvaardigen kan en dat is de furieuze geest van werken aan onze weerbaarheid, werken zonder ophouden en vechten, zodra het nodig is!

Vechten in de valleien en op de heuvels en achter de grimmige rotsen van dit eiland, dat zoveel natuurlijke weerstandskernen heeft. Weerstand in iedere baai en op elke klip, onder elke dividivi-boom en achter iedere cactushaag. Maar met overleg en inzicht en op een goede tactische scholing gebaseerd.

Van de spleten en de gaten uit en door de holen en de kloven barste een vuur los, dat iederen indringer terugdeinzen doe!

Dan zij iedere Curaçaoënaar een Brion, zoals eertijds aan de voet van de Cabrietenberg en werke hij — zolang het mogelijk is — aan het aanzien van de Schutterij, die zijn eigen Weermacht is.

Redelijke zorg voor het welzijn, ombuiging van de vele goede eigenschappen in de juiste richting, uitheffen ombuiging van de vele goede eigenpersoonlijk voorbeeld, en met een schier eindeloos geduld dwingen tot het besef van de werkelijke volbrenging van ons aller dure plicht om nimmer te versagen!"

Peloton met Loopgraafmortieren van 81 mm.

FILM

Dat ook groten verzot zijn op sprookjes blijkt wel uit het feit, dat **Cinelandia** gisterenavond voor de derde maal uitverkocht was bij de vertoning van **„Arabian Nights"** (Duizend-en-één Nachten). Reeds een kwartier vóór de aanvang waren er geen kaarten meer verkrijgbaar voor boven.

Er zijn verschillende factoren, welke „Arabian Nights" tot een aantrekkelijke film maken. Behalve dat de rolprent gekleurd is (op zich een attractie) vindt men er spanning, mooie meisjes, ruiter- en zwaardgevechten, intrigue, acrobatiek, dansen, goochelkunstjes, lachscènes, slavenmarkten, folteringen en Oosterse praal in.

Haroen al Raschid (Jon Hall), wettig regerend Kalif van Bagdad, wordt door zijn broer Kamar (Leif Erikson) naar de kroon gestoken. Als een opstand van Kamar reeds mislukt is en deze aan de martelpaal hangt, wordt hij nog ter elfder ure gereed door zijn volgelingen. Haroen al Raschid kiest het hazenpad, doch wordt gewond en blijft voor dood liggen.

Ali Ben Ali (Sabu), een acrobatenjongen uit de troep van Ahmad (Billy Gilbert) waartoe ook de danseres Scheherazade behoort, redt Haroen al Raschid van een wisse dood. Hij doet een der gesneuvelde achtervolgers van den Kalif diens ring en mantel aan, zodat Kamar meent, dat zijn broeder gedood werd. Met behulp van Scheherazade, die meent dat zij bestemd is Koningin te worden en door Kamar begeerd wordt, wordt den voor haar onbekenden Haroen buiten schot gebracht. Haroen wordt gelijk zijn broeder verliefd op Scheherazade, doch houdt zijn identiteit voor haar geheim.

Na een reeks avonturen, waarbij een boze Vizier roet in het eten probeert te gooien, wint de rechte Kalif troon en geliefde.

Gezien het succes van de film deelde de Directie van Cinelandia en Roxy ons mede, dat er waarschijnlijk nog meer vertoningen van zullen plaats vinden.